

Prolog

Pelapatarn

Další loď ve formaci zasáhla sprška antihmotových hlavíc velikosti špendlíku a vymazala ji z prostoru. Kapitánka Annelida Dealová, která vše sledovala z taktické místnosti na palubě svého Scimitaru *Spravedlivý hněv*, bohapustě zaklela. Posádky lodí Vnějších bojovaly mnohem urputněji, než předpokládala. Za každou cenu chtěly ochránit předsunuté velitelské stanoviště na planetě pod nimi. Kdyby se dokázala dostat přes ně a lokalizovat bunkr, v němž probíhá jednání, stačilo by na něj svrhnout přiměřeně velikou hlavici, a bylo by po válce. Jednou ranou by tak splnila rozkazy, které jí nařizovaly zničit velitelskou strukturu nepřítele, a způsobit tak zmatek mezi bojovými jednotkami.

Podle informací rozvědky to vypadalo na snadnou operaci typu udeř a uteč. Vnější zde měli minimum lodí, aby nepřilákali zbytečnou pozornost. Teoreticky by se jich měla bez potíží zbavit. Ale tihle parchanti bojovali mnohem divočeji, než by kdokoli – a možná i oni sami – čekal. Síly Konglomerátu už ztratily dvě fregaty a jeden lehký křižník. Dlouhá stopa špinavého dýmu ukazovala, kudy se křižník řítí atmosférou, kde z něho odlétaly kusy pláště a jiskry, dokud se nerozpadl nad noční stranou Pelapatarnu a jeho trosky nedopadly na hladinu rozlehlého oceánu.

Lodí se rozezněla siréna. Blížila se další torpéda.

Kapitánka Dealová sevřela hranu taktického displeje. Kolem ní se vznášely hologramy vážných a neklidných tváří jejich poručíků. Čekali, co udělá.

„Přes ně nic nepronikne,“ řekl jeden z nich a ona věděla, že má pravdu. Mezi planetou a jejími loděmi se nacházela většina lodí flotily Vnějších. Jakoukoli střelu by zachytily a zničily dřív, než by se dostala do atmosféry. Mohla jen doufat, že se jí podaří blokádu prorazit. Ale to by trvalo dlouho a stálo by to mnoho životů. Její Scimitary byly rychlejší a modernější než křižníky Vnějších, ale nepřítel byl zády ke zdi. Než by

se dostala na dostřel k planetě – pokud vůbec –, stačili by velitelé Vnějších opustit jednání. Pokud chce válku ukončit, musí udeřit okamžitě.

Navázala spojení s velitelstvím flotily a dozvěděla se, že z Chladného Toru se blíží letka čtyř lodí třídy Dravec. Jako posily nedokázaly do bitvy významně zasáhnout, ale velení s nimi mělo jiné úmysly.

A chtělo po ní, aby vydala rozkaz.

„Dejte mi *Adalwolfa*,“ řekla spojovacímu důstojníkovi.

„Rozkaz!“

Hlavní displej potemněl a objevil se hologram velitele *Adalwolfa*. Kapitán Valerij Jaša Barcov měl ulízané vlasy a hustý, ježatý plnovous. Seděl ve velitelském křesle a do zdírek v týle hlavy měl napojený svazek tenkých optických datových kabelů.

„*Dobryj deň*, kapitánko,“ řekl a hladově se zašklebil. Zjevně se těšil na nadcházející střet. „Hned jsme u vás.“

Dealová zavřela hlavou. „Ne, kapitáne. Mám pro vás jiný úkol.“

Povytláhl obočí. „Stačí říct.“

Dealová se opřela celou vahou a naklonila se nad stůl. „Máte rozkaz skočit za flotilu Vnějších. Neútočte. Vaším cílem je planeta.“

Barcov se přestal tvářit tázavě a zamračil se. „Neznáme místo jednání. Než prohledáme džungli, máme na krku lodě Vnějších.“

„Proto chci, abyste přeskočili pátrání.“

Jeho zmatek ještě vzrostl. „Ale co máme bombardovat?“

Dealová polkla. Cítila, jak jí srdce bije stále rychleji. „Všechno.“

Barcov několikrát otevřel a zase zavřel ústa. Nakonec řekl: „Chcete, abych zničil inteligentní džungli na Pelapatarnu?“

Dealová cítila, jak jí po čele stéká pot. „Dostali jsme rozkaz vyhladit ji i s kořeny,“ odpověděla.

Starý válečný harcovník chvíli vypadal zaraženě. Pak obrovským chrípím nasál vzduch a napřímil se.

„Stane se.“

Kapitánka Dealová sledovala zkázu z můstku svého Scimitaru. Chtěla vidět následky svého rozkazu na vlastní oči, ne prostřednictvím počítačové grafiky. Věděla, že dole jsou vojáci obou stran, stejně jako několik tisíc civilistů. Ale říkala si, že jejich oběť nebude marná. Byla si jistá, že velení má pravdu a rychlý a rozhodný konec nepřátelství v budoucnu zachrání mnohem víc životů, než jich v ohnivě smršti skončí.

Když se nad jediným superkontinentem planety zvedl první hřib, ucítila lehkost kolem žaludku, jako kdyby na okamžik přestala pracovat přitažlivost. Na můstku ustala veškerá činnost. Dokonce i flotila Vnějších přerušila palbu.

S hlubokým řevem se čtyři Dravci ve tvaru kulky řítili atmosférou a zbavovali se svého ničivého nákladu. Bok po boku rozsévali oheň a smrt v okruhu pěti set kilometrů. Jaderné exploze po sobě zanechávaly krátery a zapalovaly miliony čtverečních kilometrů vegetace. Výbuchy antihmoty se zakusovaly do samotné struktury planety a vymršťovaly obrovské masy zeminy a hornin. Na jiné cíle přšela drobnější munice a vybírala si všechno, co chodilo, plazilo se nebo létalo.

Stačil jeden přelet.

Objeví se odnikud a skočí pryč dřív, než se nějaká loď z nepřátelské flotily stačila otočit a napadnout je. Za loděmi zůstala v plamenech miliardu let stará biosféra a atmosféra plná popela a radioaktivního prachu.

Ohně hořely šest týdnů.

Válka skončila během jednoho.

PRVNÍ ČÁST

O TŘI ROKY POZDĚJI

„Jako tento hrůzostrašný oceán obklopuje zelenající se pevninu,
tak leží kdesi v duši lidské jeden osamělý ostrov Tahiti,
plný míru a radosti, ale obklopený všemi hrůzami života
zpola neznámého.“

Herman Melville, Bílá velryba

Sal Konstanzová

„Slyším klepání.“ Alva Clayová se v podřepu zhoupala na paty a stáhla si svářečské brýle na oči. „Řekla bych, že nejmíň dva lidi.“

Zapálila hořák a já odvrátila hlavu.

„Hej, Georgi,“ zavolala jsem, „našli jsme další. Pojdte sem.“

George Walker, snadno rozpoznatelný v jasně oranžové záchranářské kombinéze, vzhlédl od pacienta na nosítkách, kterého ošetřoval poblíž zádi stále ještě plujícího vraku.

„Ano, kapitánko.“ Šoural se ke mně stařeckým krokem a nejjistě vyrovnával kymácení vlnami rozhoupané paluby.

„Máme další živé.“ Jinou dírou, kterou už předtím Clayová vyřízla v horní části trupu, jsme zatím vytáhli čtyři členy posádky průzkumné lodi, ale jen jeden byl naživu.

Teď se *Tulák* líně pohupoval na mořské hladině a z vln vyčnívalo jenom několik čtverečních metrů jeho pláště. Jen metr od mých nohou dorážely na okraj trupu líně vlnky zbarvené slunečním světlem dooranžova. Zamnula jsem si čelo. Jak se tohle mohlo stát? *Tulák* prováděl průzkum, jestli je planeta vhodná ke kolonizaci. Jak se těm pitomcům podařilo přistát do oceánu a zatopit celou loď?

Moje záchranářská loď *Vrtošivá fena* parkovala pár set metrů východně. Visela ve vzduchu jako monstrózní bronzová kulka. Než se *Vrtošivá fena* připojila k Záchrannému sboru, bývala těžkým křižníkem třídy Dravec, patřícím jedné z nejmocnějších lidských frakcí, Konglomerátu. Osmdesát pět procent její hmotnosti tvořily motory. Proudnicový tvar jejího jinak hladkého trupu narušovaly závěsy zbraňových systémů, vypoukliny senzorů, hangáry dronů a prázdná raketová síla.

„Jak to jde, lodi?“ zeptala jsem se.

„Nepodařilo se mi obnovit primární osobnost *Tuláka*,“ pronesla *Vrtošivá fena* prostřednictvím implantátu v mém uchu. „Získala jsem přístup do jeho jádra, ale vypadá to, že si vymazal vyšší funkce.“

Zamračila jsem se. „Žádná černá skříňka? Proč by to dělal?“

„Podle poslední aktualizace stavu vinil z havárie sám sebe.“

Na obzoru se hromadily těžké mraky a hrozilo, že brzy zakryjí nízké, krvavé slunce. Mořský vítr mi cuchal vlasy. Přitáhla jsem si leteckou kombinézu těsněji k tělu a zapnula zip.

„Je to normální?“ Nikdy jsem neslyšela, že by osobnost lodi spáchala sebevraždu.

„To jsou ty průzkumné lodě,“ řekl *Vrtošivá fena* věčným tónem. „Jsou moc dlouho samy v prostoru, a pak jim z toho hrabe.“

Zadívala jsem se na vlny dorážející na téměř ponořený trup *Tuláka* a pokrčila rameny. Nic z toho nebyla naše věc. Měli jsme jen vyzvednout posádku, živou, nebo mrtvou, a dopravit ji zpátky na stanici Camrose. Až tohle bude hotové, přijdou další lidé, vyšetřovatelé a odhadci škod, aby se zabývali jednotlivými záležitostmi nehody.

„Co zbytek lodi?“ zeptala jsem se.

„Stále nabírá vodu. Odhaduji, že do úplného potopení zbývá maximálně patnáct minut.“

„Jaká je tady hloubka?“

„Patnáct set metrů. A kypí to tam životem.“

Nahlédla jsem přes okraj. Pod hladinou se míhaly rybovité stíny. Jejich boky se blyštěly jako stříbrné nože. V hlubině pod nimi se chvěly ještě větší stíny.

„Dobře.“

„Navíc se od východu blíží bouře. Bude tady sotva za deset minut.“

„Takže bychom asi měli vypadnout, co?“ Otočila jsem se k Alvé Clayové. „Slyšela jste něco z toho?“

Clayová měla dredy stažené mastným a otřepným šátkem. Na ruku měla těžké pracovní rukavice, které jí chránily dlaně a zápěstí, ale paže měla holé, plné tetování, která si přinesla z inteligentních džunglí na Pelapatarnu, kde sloužila jako pěšák. V tmavých svářečských brýlích se odrážel jasný plamen hořáku, který svírala v ruku. Kde se plamen dotkl trupu, vyšlehly fontány jisker.

„Řežu tak rychle, jak dokážu.“

„Jestli si nechcete namočit nohy, řežte rychleji.“ I po tak dlouhé době mi její tetování lezla na nervy. Měla jsem svoje vlastní přízraky, ale nechávala jsem si je pro sebe. Nepotřebovala jsem je dávat celému světu na odiv.

Klepání z útrob zmrzačené lodi ustalo. Jestli lidé uvěznění uvnitř mají trochu rozumu, před plamenem hořáku se ukryli. Jakmile Clayová dokončí kruh, spadne dovnitř kus pláště o průměru padesáti centimetrů.

George Walker shodil z ramene zdravotnickou brašnu a začal rozkládat samonafukovací nosítka. V červenohnědém světle slunce dostávaly jeho řídnoucí, prošedivělé vlasy růžovou barvu. Na jeho odřené plastové boty cákala voda.

„Dávejte pozor,“ řekla jsem mu. „Nechodte moc blízko ke kraji. Nechce se mi vás vytahovat.“

Starý muž pobaveně přimhouřil oči. Myslel si, že si dělám zbytečné starosti. Už v době, kdy byla loď v armádě, ve flotile Konglomerátu, sloužil na palubě *Vrtošivé feny* jako zdravotnický důstojník a zůstal i poté, co byla vyřazena ze služby a převedena pod Záchraný sbor. Když jsem jako kapitánka nastoupila na *Vrtošivou fenu*, byl to on, kdo mě hned první den provedl po lodi a ukázal mi tajná zákoutí, cestičky a zkratky, které mohl znát jen někdo, kdo na lodi sloužil dlouhá léta. Podle všeho jsem mu připomínala jeho dceru, právničku, která žila na Zemi se dvěma dětmi a paralyzující hypotékou. Jednou jsem se s ní setkala během neplánované zastávky v Berlíně, ale žádnou podobnost jsem nepostřehla.

Ať starého muže vedlo cokoli k tomu, že k nám choval podobné city, bylo to mimo moje chápání.

„O mě si nedělejte starost, kapitánko,“ opáčil. „Hlavně nás odsud dostaňte dřív, než si tahle kraksna sedne na dno.“

V obavách jsem se zadívala k obzoru. Ty mraky se mi nelíbily. „Budu se snažit.“

Než Clayová dokončila řez, vrak zase o něco klesl a vlnky postoupily o půl metru. Vítr sílil. Věděli jsme, že závodíme s časem. Neměli jsme vybavení pro práci pod vodou. Jestli ty dva dostaneme ven, budou to poslední přeživší, než *Tulák* zahájí dlouhý a rychlý pád do tmy a ticha. Ostatním, pokud tam jsou, už nebude pomoci.

Udělalí jsme, co bylo v našich silách.

Clayová vypnula autogen a odložila ho stranou. „Chcete mít tu čest, kapitánko?“

V dálce zaduněl hrom. Ty mraky tvořily okraj blížící se bouře. Obvod vyříznutého kruhu jantarově žhnul. Zvedla jsem pravou nohu a dupla doprostřed kruhu. Kov zapraštel a zaskřípal a vyříznutá část spadla do prostoru zalitého mořskou vodou. Chvilku jsme jen stály jako sochy a čekaly na pohyb, hlas, prostě cokoli. Pak Alva Clayová zaklela a nohama napřed se protáhla otvorem.

Za okamžik se s prskáním a hekáním vynořila. Jednou paží svírala kolem krku nějakého mladíka. Oba šlapali vodu, aby se udrželi na hladině.

Lehla jsem si na mokrou palubu, natáhla se dolů a s Walkerovou pomocí se mi podařilo dostat mladíka na světlo.

Překulili jsme ho na nosítka.

„Je zraněný?“

Nad palubou se přehnal poryv chladného větru. Walker mladíkovi zkontroloval pulz a mávnutím ruky mě odbyl. „Pokračujte, tohle je už moje práce.“

Nechala jsem ho skloněného nad nosítka a rychle se doplazila zpátky k otvoru. Nahnula jsem se až po ramena dovnitř a sledovala světlo baterky Clayové, které se v šeré vodě pode mnou míhalo sem a tam. Svými pohyby vířila spoustu drobných trosek. Viděla jsem předměty proplouvající kuzelem světla, které dovnitř dopadalo vyříznutým otvorem. Plastová vidlička, hřeben, prázdný hrnek, jedna bota...

Od obzoru se přihnalo další zadunění hromu.

Kdybychom měli víc času, poslala bych Clayové na pomoc dron. Takhle jsme jen museli spoléhat na štěstí.

Když se Clayová vynořila podruhé, lepily se jí mokré dredy k hlavě a někde ztratila svářečské brýle.

„Něco tam je.“ Vyšvihla se vzhůru a sevřela okraj otvoru. „Vytáhněte mě.“

Popadla jsem ji za zápěstí.

„Co to...?“

„Nedělám si prdel, Sally.“ Snažila se vysoukat ven sama. „Vytáhněte mě, sakra!“

Nehádala jsem se. Za ty tři roky, co jsem ji znala, jsem Clayovou ještě neviděla takhle vytřepanou. Zažila jsem ji napjatou, možná i neklidnou, ale ne opravdu *vyděšenou*. Zabrala jsem ze všech sil a vytáhla ji nahoru. Když byla napůl venku a mohla se vzepřít na loktech, natáhla jsem se a popadla ji za opasek s nářadím. Trhla jsem vši silou a Clayová se přemýkla přese mě. Byla promočená a na rtech jsem cítila slanou vodu. Odkutálely jsme se stranou, posadily se a ztěžka oddechovaly. Mezi mraky tančily blesky a stále prudší vítr přinášel první dešťové kapky.

„Kde je ten druhý?“

Clayová ztěžka polkla a snažila se popadnout dech. „Pryč.“

Zvedla jsem se a zadívala se do temného otvoru. „Ale byli tam dva...“

„Něco ho dostalo.“

Sevřela si ramena.

„Co to bylo?“

„Nevím.“ Hruď se jí zdvíhala a klesala. „Ale bylo to veliké a rychlé.“

„Jako žralok?“ Jedna ze zatopených přechodových komor byla otevřená. Dovedla jsem si představit, že by se tudy do lodi protáhla nějaká veliká ryba.

Clayová zavrtěla hlavou. „Ne. Ne, tohle mělo chapadla.“ Vstala, vytáhla pistoli a ucouvla od otvoru. Naposledy jsem se podívala do hlubin zatopené kajuty a pak jsem následovala jejího příkladu.

Oblohou se prohnala další salva hromů. Mraky sice byly od nás ještě celkem daleko, ale před nimi se hnala clona deště jako sliny stříkající z tlamy nějaké vzteklé příšery.

„Musíme odsud.“ Clayová mířila pistolí na díru v trupu a podle všeho očekávala, že se odtamtud vynoří nějaký mořský netvor. Byla vyděšená, a měla proč. Počasí se rychle horšilo a *Tulák* se nám mohl každým okamžikem potopit pod nohama. Čas se krátil a museli jsme evakuovat přeživší. Pronto.

Chtěla jsem *Vrtošivé feně* přikázat, ať pro nás pošle člun, ale v okamžiku, kdy jsem otevřela ústa, uslyšela jsem za sebou šplouchnutí a koutkem oka jsem zahlédla, jak něco oranžového mizí pod hladinou. Ve stejný okamžik se mi v uchu ozval alarm. *Vrtošivá fena* se dožadovala mé pozornosti. Clayová to slyšela také. Na okamžik se odvážila spustit pohled z otvoru.

„Hele, kde je George?“ zeptala se se zmateným výrazem, který kopíroval chaos v mé hlavě.

Ona Sudaková

Přestože jsem byla vzhůru skoro celou noc, přinutila jsem se vylézt z postele v 0600 hodin, jako každé jiné ráno.

Vyklouzla jsem zpod deky tak, abych nevzbudila Adama, a oblékla si župan. Tiše chrápal a ležel tam jako kostěný xylofon. Vlasy uvolněné z koňského ohonu měl rozprostřené po mladé tváři. Kalhoty z umělé kůže bezmyšlenkovitě přehodil přes opěradlo křesla a jedna jeho bota, kterou odkopl ve vášnivé nedočkavosti, se teď povalovala v mém plechovém dřezu. Napadlo mě, že bych ho mohla políbit na čelo, ale nechtěla jsem ho budit. Měla jsem svůj zaběhnutý ranní režim a nechtěla jsem, aby se mi motal pod nohy. Vyšla jsem tedy z kajuty a co nejtíšeji za sebou zavřela dveře.

Chodba ústila do šachty, snad padesát metrů na výšku a poloviční šířky, lemované ze všech stran balkony a visutými zahradami. Vzduch byl lahodný, příjemně teplý a voněl po růžích a vlhké prsti. Poletovali jím motýli a ptáci, mezi květy se míhaly včely. Chvilku jsem postála a opájela se. Jednoho dne napíšu báseň o životě na *'damu* nebo některé z jeho sesterských lodí ve tvaru doutníku.

Jednoho dne, ale nebude to dnes.

Lehce jsem si utáhla opasek županu, zamířila k nejbližší transportní šachtě a sjela šest palub do tělocvičny. Každé ráno bez výjimky jsem si chodila na hodinu zacvičit. Tenhle zvyk mi zůstal z dlouhých let v...

Zarazila jsem se dřív, než jsem dokončila myšlenku, a soustředila se na běžecké trenažery a činky.

V 0700 hodin lodního času jsem se po usilovném cvičení chladila a odpočívala v bazénu. Obrovským oknem, které zabíralo celou zadní stěnu tělocvičny, jsem pozorovala vzdálené, prachovité shluky blyštivých hvězd.

Během několika hodin se přiblížíme k Mozku, prvnímu z Objektů, které jsme měli mít.

Geest van Amsterdam nechtěl v Galerii prodlévat déle, než bylo naprosto nezbytné, ale mnozí cestující, včetně mě, se chtěli podívat na Objekty zblízka a byli jsme velice neodbytní. Kromě toho, že Galerie ležela ve sporné oblasti vesmíru, musel *'dam* myslet na dodržení trasy. U tohoto typu lodí bylo striktní dodržování letového řádu vždy otázkou cti. Když ale kapitán Benton nakonec zasáhl v náš prospěch, loď neochotně souhlasila s prodloužením našeho pobytu v systému a těsným průletem kolem Mozku, Obráceného města a Dvanáctistěnu.

Byli jsme radostí bez sebe. Stejně jako většina lidí i já jsem vídala jen záběry Objektů, takže možnost vidět *tři* z nich na vlastní oči mi připadala jako příležitost, která se naskytne jednou za život, jako zážitek, který pak člověk vypráví vnoučatům. Když to loď ohlásila, měla jsem z jejího ústupku opravdovou radost.

Po sedmi týdnech opatrného flirtování jsem se konečně nechala svést mladým básníkem Adamem Lerouxem, který mě neobratně a s tragickým zápletem pronásledoval po celou dobu cesty, a těšila se, že budu ony tajemné skulptury pozorovat ve společnosti svého mladého milence. Chtěla jsem je vidět jeho očima. Jeho radost bude mnohem čistší a dětšější než cokoli, čeho bych já byla schopna, a využiju ji v básni, kterou jsem se o setkání chystala napsat.

Adamovi bylo osmnáct a půl roku. Byl to vytáhlý, nemotorný adolescent, ale už si osvojil světaznalé pohrdání tím, čemu říkal „obyčejnost všedního bytí“. Narodil se a byl vychován na *'damu* a během svého krátkého života viděl mnoho světů, ale většinou jen přes okna a obrazovky ve své kajutě. Neměl téměř žádné zkušenosti, které by získal vně bezpečného prostředí lodě, a ještě méně zkušeností se ženami. Byl úplně jiný než muži, které jsem znávala, a myslím, že právě takhle novost byla jednou z věcí, které mě na něm přitahovaly. Rozhodně to nebyla jeho příšerná poezie postrádající delikátnosti, kterou by jí jistě dodal starší, zkušenější duch, plná extrémů a naprosto zbytečně dramatická. Kdyby naše cesta nebyla tak dlouhá, nikdy bych si ho do postele nepustila.

Ani teď, když jsem se líně povalovala v teplé vodě, jsem si nebyla jistá, jestli jsem neudělala trapnou chybu. Především byl o mnoho mladší než já a chtěl, abych ho naučila všechno, co vím o poezii.

To bych zvládla za půl hodiny.

Během posledních tří let jsem vydala několik epických básní, které se setkaly s poměrně nečekaně bouřlivým ohlasem. Ale žádnou z nich jsem nepovažovala za mistrovské dílo.

Ty básně nebyly poetické. Naopak jsem použila jednoduchý, téměř popisný jazyk a samotné básně byly strohé, obtěžkané vinou a nepsala jsem je pro široké publikum. A přesto snad právě jejich jednoduchost a nedostatek nadutosti rezonovaly s náladou poválečného publika a daly zaznít jejich přetrvávajícímu pocitu ztráty a lítosti. A ke svému překvapení a zděšení jsem zjistila, že se má neumělá slova proslavila v celé Většině a byla velebena jako hlas ztracené generace.

Při zpětném pohledu vím, že jsem nikdy neměla publikovat, dokonce ani soukromě. Nemohla jsem ale vědět, že nějaký můj dobromyslný kamarád umístí moji poezii na celosystémový literární server nebo že se ta slova tolik zalíbí čtenářům Většiny. Zamýšlela jsem je jako malý, osobní hold, jako popel z pohřební hranice rozptýlený do oceánu kultury. Namísto toho nepřipravené čtenářstvo vidělo v mém převyprávění starých děl novou politickou naději a odmítnutí teritoriálních gest, která nás dovedla až k válce o Archipelag. Spíš náhodou jsem se stala čelní postavou, symbolem obnovy.

Ale to jediné, co jsem doopravdy chtěla, bylo zmizet a zapomenout na válku. Nechtěla jsem o ní stále dávat interview. Nesnášela jsem, že svoji tvář stále vidím ve zprávách a literárních zpravodajích. Nechtěla jsem nic jiného než na to všechno zapomenout.

Proto jsem se těšila, až uvidím Objekty.

Před deseti tisíci lety byl sluneční systém, který teď známe jako Galerii, vzdáleným a tuctovým místem. Jen malé nažloutlé slunce se sedmi naprosto obyčejnými planetami. A pak, před nějakými deseti tisíci lety, někdo z těch planet vysochal sedm obrovských skulptur, a nikdo neví kdo a proč.

Šest tisíc let po jejich vzniku dorazili lidští průzkumníci a pojmenovaly útvary podle toho, co jim připomínaly. Bráno v pořadí od slunce byly nyní známé jako Slza, Zubatý blesk, Mozek, Obrácené město, Dvanáctistěn, Zvonový pohár a Rozbité hodiny.

Dokonce i dnes zůstával jejich význam záhadou. Ale protože přetrvaly tolik tisíciletí, doufala jsem, že s jejich pomocí najdu způsob, jak dostat

svůj vlastní předchozí život do nějaké perspektivy. Prostřednictvím rozjímání a psaní jsem chtěla postavit svých pár dní proti nezměrnosti deseti tisíc let, a vypudit tak bolest. A kdybych se na Objekty dívala Adamovými mladými očima, možná bych to dokázala.

Prvním Objektem, k němuž jsme se měli přiblížit, byl Mozek. Je to macatý ovoid velikosti Marsu. Svoji existenci započal jako naprosto běžná koule. Pak neznámí sochaři nějakou nepředstavitelnou technologií změnili jeho tvar a do jeho povrchu vyhloubili hluboké a křivolaké rýhy. Ty největší byly veliké jako kaňony, ty nejmenší nebyly širší než několik centimetrů. Dohromady vytvářely spletitý, celoplanetární, neuvěřitelně složitý labyrint bez zřejmého začátku, konce, vstupu či středu.

Chtěla jsem ve vodě zůstat ještě půl hodiny a oknem sledovat, jak se blížíme k Mozku. Doufala jsem, že mi voda zmírní napětí v krku a ramenou a spláchne únavu ze cvičení. Až se víc přiblížíme k Mozku, vrátím se do kajuty a probudím Adama. Oblékne se a dáme si čaj a suší na vyhlídkové palubě v přední části lodi, kde se shromáždí většina posádky a cestujících, aby pod průhlednou kopulí byli svědky největšího přiblížení.

Pomalou jsem upadala do spánku, když se voda zachvěla. Napřed to bylo příjemné, jako nechat se houpat v mateřské náruči. Druhé, silnější zachvění mě vytrhlo z dřímoty a já se chytila okraje bazénu. Světla zablikala. Za oknem jsem zahlédla roj jisker.

Torpéda!

Někdo na nás útočí, ale kdo? A proč neznější sirény? Proč se nebráníme?

Motory byly vypnuté, dokonce ani klimatizace nefungovala. Ticho bylo strašidelnější a děsivější než ten nejsilnější hluk.

Vyskočila jsem z vody a popadla župan. Ze sauny se vynořila zmatečná mladá dvojice. Protáhla jsem se hned za nimi a běžela k chodbě. Nebyl čas přemýšlet. Nebyl čas nikoho dalšího varovat. Bylo možné, dokonce pravděpodobné, že mi zbývá jen několik minut života, a potřebovala jsem ještě zařídit pár věcí.

Ashton Childe

Elektrický ventilátor drnčel, vzduch tady u rovníku žhnul. Vlhká košile se mi lepila na žebra a já záviděl obyvatelům severních, chladnějších oblastí planety. I přes zavřené dveře kanceláře sem pronikal neodbytný zápach džungle za hranicemi letecké základny. Pozoroval jsem zbraň na stole přede mnou. Byla malá, kompaktní a vypadala účinně. Černá, kovová, ve tvaru písmene L, s dotykovou spouští a malým otvorem na konci hlavně. Báł jsem se, že jestli budu muset v téhle páchnoucí díře strávit ještě den, rupne mi v kouli a někoho zastřelím. Báł jsem se, že ten někdo budu já.

Měl jsem povolenou kravatu. Roztřesenýma rukama jsem si ji stáhl úplně a nacpal ji do šuplíku. Na stěně vedle mě visela dvourozměrná mapa okolního terénu. Špendlíky a barevné značky označovaly rozmístění jednotek a hlavních strategických cílů. Téměř všechny značky byly umístěny odhadem, na základě pozorování našich pilotů. Všechno tady bylo primitivní. Dal bych levou kouli za pořádný satelitní průzkum frontových linií, ale pokaždé, když jsme nějaký poslali nahoru, vláda ho sundala. A moje zdroje rozhodně nebyly neomezené. Dokonce i nahrazení jednoho rozhrkaného hliníkového zásobovacího letounu by trvalo čtyři nebo šest týdnů. Během té doby by naši spojenci v horách museli šetřit municí a pořádně si utahovat opasky.

Krutou pravdou bylo, že pokud šlo o rozvědku Konglomerátu, tahle občanská válka prostě neměla prioritu. Při pohledu ze vzdálenosti stovky světelných let to bylo sotva víc než nepříjemná provinční šarvátka. Tajně jsme protivládní partyzány zásobovali zbraněmi, jídlem a léky, ale víc jsme se nevměšovali. Hlavouni sem samozřejmě mohli poslat pár válečných Scimitarů, několik tisíc vojáků a ukončit konflikt během několika hodin. Tahle planeta naneštěstí ležela na politické zlomové linii mezi Konglomerátem a Vnějšími, proto jsme naši činnost prováděli jen prostřednictvím civilních frontových organizací. Celý vesmír mimo tuhle

kouli bláta věděl jen to, že provozuji dobročinnou přepravní leteckou společnost, která zaměstnává sedm pilotů, dva tucty mechaniků a rozváží humanitární pomoc uprchlíkům před boji. Ve skutečnosti naše materiální pomoc jen prodlužovala vzpouru, která destabilizovala celou oblast.

Otřel jsem si čelo rukávem. Za celou dobu, co jsem tady, jsem si nepřipadal čistý. Dokonce i studená sprcha fungovala jen tak dlouho, dokud jste byli pod ní. Jakmile jsem z ní vylezl, začal jsem se znovu potit.

Ťukl jsem nejistým prstem do pistole a roztočil ji. Na potlučené a zprohýbané desce kovového stolu nepříjemně skřípala.

V zásuvce se zmuchlanou kravatou byl také plastový sáček se třemi kousky barracudy, místní, mírně návykové kořenové drogy. Strčil jsem si jeden kousek do koutku úst, kousal a nechal jeho trpkou šťávu smísit se slinami.

Žvýkání barracudy mě dostalo z nejhoršího. Přestaly se mi třást ruce, ale nepomáhalo to proti nekonečné administrativní nudě proložené chvilkami čirého děsu – jako když minulý týden vládní dron ostřeloval letiště a já se musel schovat právě pod tenhle stůl. Tohle bylo vůbec to nejhorší místo, kam mě mohli přidělit. Jedinou záhadou zůstávalo, co jsem provedl, že jsem si takové zacházení zasloužil.

Pistole na stole se pomalu zastavila a její hlaveň mi mířila na žaludek. Vteřinu nebo dvě jsem si představoval, že vystřelí. Buď v důsledku nějaké závady, nebo otřesy způsobenými točením. Než jsem se nechal naverbovat k rozvědce, byl jsem polda a viděl jsem dost střelných zranění způsobených neopatrností nebo nějakým selháním. Snadno jsem si dokázal představit, jak pistole odmrštěná zpětným rázem letí přes místnost, zášleh z hlavně pálí umělou bavlnu vlhké košile, kulka proniká kůží a svalstvem, týlem narážím do opěradla židle, která na svých rozvrzaných kolečkách kousek popojede.

Zacukalo mi levé oko.

Aspoň bych se odsud dostal. Trápilo mě jediné – jak dlouho by moje tělo na téhle židli tlelo, než by někoho napadlo zajít se na mě podívat. V tomhle vedru by to šlo rychle. Piloti měli své týdenní rozvrhy, takže pokud by se nevyskytl nějaký problém, mohlo by trvat dny, než by mě někdo objevil.

Cucal jsem kořen a znovu jsem roztočil pistoli. Roztáčel jsem ji i o hodinu později, když mi v kapse zabzučel terminál.

Už dávno jsem neměl hovor a chvíli mi trvalo, než jsem odhalil zdroj zvuku. Když zabzučel podruhé, vytáhl jsem terminál z kapsy a zapnul displej.